

však počet jednatelů stanovami obmezen na dva, bylo dle toho, co shora uvedeno, pro platnost usnesení, jímž se zřizuje třetí jednatel, zapotřebí buďto předchozí změny stanov aneb, aby usnesení samo co do formy vyhovovalo předpisum o změně společenské smlouvy, to jest, aby se stalo jednomyslně (čl. XIX. odstavec druhý stanov) a ve formě notářského osvědčení (§ 49 odstavec první zákona o spol. s r. o.). Jelikož těmto podmínkám vyhověno nebylo, jsou usnesení valné hromady ze dne 24. září 1921 a ze dne 27. října 1921, pokud jimi byl třetím jednatelem zřízen společník Hugo F., nicotna a důsledkem toho jsou nicotna také ona usnesení, jimiž se funkce mezi všechny tři jednatele rozdělují. Avšak nižší soudy prohlásily také usnesení společníku na valné hromadě ze dne 24. září 1921, dle něhož obdrží jednatel inženýr Emil K. jako úředník společnosti služné 3000 Kč měsíčně, právem za nicotné. Lze připustiti, že ustanovení odměny jednatelů a úředníků jest zákonem vyhrazeno valné hromadě a že tato se usnáší obyčejnou většinou hlasů (§ 39 odstavec první). Leč to platí toliko tenkrát a potud, pokud společenská smlouva nic jiného nestanoví. V tomto případě jest však způsob odměny jednatelů v čl. XXIV. stanov upraven a shora uvedené usnesení přičítá se tomuto ustanovení společenské smlouvy, dle kteréhož obdrží především společníci 3% svého vkladu a pak teprve se odměňují jednatele. Že služné 3000 Kč měsíčně se zpětnou platností od 1. ledna 1921 má obdržeti jednatel inž. K. jako úředník, na věci ničeho nemění, neboť jde věcně o odměnu jednatele, jsoucího zároveň společníkem firmy. I zde bylo tedy zapotřebí buďto změny stanov aneb, aby usnesení se stalo jednohlasně ve formě notářského osvědčení, ve kterémžto případě by rejstříkový soud měl příležitost posouditi, zda nejde dokonce o obcházení ustanovení §u 82 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. z., jejichž účelem jest ochrana věřitelů. Důvod nesprávného právního posouzení věci tudíž tu dán není a dovolání přehlíží, pokud jde o určení služného jednatele K-ovi, že jde o usnesení na valné hromadě konané dne 24. září 1921, jehož platnost nebo neplatnost v tomto řízení pouze z formálního stanoviska lze přezkoumati, nehledě ani k tomu, že na valné hromadě ze dne 9. prosince 1920 v tomto bodě k nějaké konečné dohodě vůbec nedošlo, jak zjistil odvolací soud v rozhodovacích důvodech svého rozsudku.

Čís. 2735.

Nařízení ze dne 24. června 1920, čís. 395 sb. z. a n., vztahuje se na veškeré služební poměry dle zákona o obchodních pomocnících, ať v době vydání jeho již trvaly nebo vzešly teprve později. Vládní nařízení čís. sb. 395/20 a 694/20 byla předložena v předepsané lhůtě k ústavnímu schválení.

(Rozh. ze dne 19. června 1923, Rv I 1303/22.)

Žalobce byl kontoiristou u žalovaného. Dostav dne 1. června 1921 jednoměsíční výpověď, domáhal se zaplacení mzdy za šest měsíců, opíraje svůj nárok o čl. III. nařízení vlády ze dne 24. dubna 1920, čís. 337

sb. z. a n. O b a n i ž š í s o u d y uznaly dle žaloby. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde,

v d ů v o d e c h:

Dovolání napadá rozsudek dovolacími důvody §u 503 čís. 2 a 4 c. ř. s., leč neprávem. Prováděje důvod druhý míní dovolatel, že nařízení vlády republiky Československé ze dne 24. června 1920, čís. 395 sb. z. a n., jehož platnost byla prodloužena nařízením ze dne 30. prosince 1920, čís. 694 sb. z. a n. a potomními nařízeními čís. 218/1921, 498/1921 na dobu další, nelze použiti na tento případ, ježto dovolatel přijal žalobce do svých služeb jako obchodního pomocníka s úmluvou 1měsíční výpovědi v lednu 1921, tedy potom, kdy ono nařízení nabylo platnosti a nařízení to se tudíž na tento služební poměr nevztahuje, neboť, mělo-li by platiti i pro pozdější služební poměry, bylo by musilo býti výslovně stanoveno, že jsou neplatny i příští, jemu odporující úmluvy stran, jak stanoví na př. § 7 zákona o ochraně nájemníků a pod. Dovolatel není však v právu, neboť doslov čl. III. nař. a v něm nově upravený text §u 2 (1) nařízení čís. 108/1919 nezůstává pochybnosti o tom, že se nařízení to vztahuje na veškeré služební poměry dle zákona o obchodních pomocnících, ať v době vydání jeho již trvaly nebo teprve později vzešly. Tímto předpisem zavádí se výpověď po rozumu §u 20 (1) zákona o obch. pom., není-li smluvna výpověď delší, jakožto norma povahy donucovací, čímž důsledně jest vyjádřeno, že po dobu platnosti tohoto nařízení i příští tomu odporující úmluvy jsou neplatny, ježto v tomto ohledu smluvní volnost stran byla právě suspendována. Dovolatel není dále v právu, popíraje ústavní platnost těchto nařízení. Dle §u 3 zmocňovacího zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 337 sb. z. a n. podléhají ovšem vládní nařízení, na základě tohoto zákona vydaná, dodatečnému schválení Národního shromáždění nebo Stálého výboru dle §u 54 úst. listiny a pozbývají platnosti, nebyla-li ve lhůtě tímto paragrafem stanovené k tomuto schválení předložena a to ihned od té doby, kdy se tak státi mělo. Pravidelně dlužno však na tom trvati, že nařízení platí potud, pokud jejich neplatnost nebyla prohlášena vyhláškou, již vláda dle téhož §u pod svou ústavní zodpovědností povinna jest ve sbírce zákonů a nařízení uveřejniti. V projednávaném případě však Nejvyšší soud přes to zavedl vhodné šetření a zjistil dotazem na sněmovní kancelář poslanecké sněmovny Národního Shromáždění, že předpisu §u 3 zákona zmocňovacího bylo náležitě vyhověno, neboť vládní nařízení, která v projednané při přicházejí v úvahu, byla v předepsané lhůtě předložena k ústavnímu schválení a to: nařízení čís. 395/1920, vyhlášené dne 30. června 1920, dne 3. července 1920 a nařízení čís. 694/1920, vyhlášené dne 30. prosince 1920, dne 8. ledna 1921.

Čís. 2736.

V řízení o žalobě podle §u 41 zák. o společnostech s r. o. může soud přezkoumávati platnost usnesení jen po stránce formální, a nikoliv také po stránce věcné.